

SIRDAŞ DÜŞLER

Kurulan bir saat gibidir ibikli horoz. Her sabah aynı saatte öter.Nerden bilir zamanı?Beyaz tüyleri ile örter üzerindeki tüm sırları.

Öttü yine horoz. Başladı gün. Günlerden cuma, vakitlerden sabah.Bir sırrı saklayarak uyanmak...Oysa düşlerden ayrılmak zor.Sesini duyurduğu tek yer düşleri.Dilinin çözüldüğü ,sözcüklerin aktığı tek yer düşler.Düşlerin dili var ama rengi yok.Siyah beyaz fotoğraf karesi.

Penceresine vuran güneşin yansımasıyla uyandı. Günaydın kuşlar,günaydın ağaç,ne güzel bir gün demedi.Zaten görmezdi bodrum katından ne ağacı ne kuşu...

Üzerine sinen parfüm ve ter karışımı koku sarmıştı etrafı.Rahatsız değildi bu kokudan hatta hoşnut bile denebilirdi.Her şey kokuyordu ona göre.Her yerde,her şeyde bir koku vardı.Denizin kokusu başkaydı onun için.Deniz kokusunda hayat vardı.

Günaydın dedi sonunda güne.Kendine has kokusu olan bodrum katında ,sabah güneşi alan evine.Uyumak istiyordu saatlerce ...Uyku sığınaktı ;bir nevi savaş halindeki ruhundan kaçarak saklandığı... Sırdaş düşler uykularda vardı.

Günaydın demişti bir kere düşle gerçeğin sınır çizgisine. Akşamdan kalma kokusuyla çıktı. Nereye ,niye,kime gittiğini bilmeden çıktı. .Kalabalığın içine daldı. Yoldaki dilenciye bozuk para verdi.Allah sevdiğine bağışlasın duasını aldı.Köşe başındaki çingeneden kırmızı bir karanfil aldı. Aldığı karanfili sonra yine esmer çingeneye verdi.Bugün insanları mutlu etme günü dedi.Çingenenin şaşkın bakışları görmezlikten gelerek yoluna devam etti.

Yürüdükçe siyah paltosuna daha çok sarıldı.Üşümüyordu ama sığınmak istiyordu bedeni paltoya.Bugün dedi tekrar bugün insanları mutlu etme günü.Her şeyin günü vardı.Mutlu olmanın günü olmaz mıydı?

Rüzgara karşı yürümeye devam etti.Saçlarının rüzgarda dağılması hoşuna gidiyordu.Denizin dalga sesi ile vapurların siren sesi birbirine girmişti.Karşıdaki boyacı çocuğu gördü.Tozlu,kirli ayakkabılarını boyattı.Gülerek fazla para verdi.Çocuk sevinçli ve şaşkın bakışlarla baktı.Şimdi bir kişi daha mutlu olmuştu.

Sırdaş düşlerinin mendilci kızı vapurdaydı.Akıtamadığı gözyaşlarını silmek için aldı tüm mendilleri.

Sıkı tut yoksa kaçırırsın demiştim sana.Uçurtmamı vermeseydim keşke...Çok uğraştım onu yapmak için.Ağlamaya başladı boyacı çocuk.Mendilci kız geldi .

—Ağlama olsun yenisi yaparız.

Mendillerin hepsini ağlayan çocuğa verdi.Uçurtma birden karanfile dönüştü Gökyüzünden denize düşüverdi.Düşle gerçek arasında bir yerde yaslandı direğe.

Bilemezdi kimse sesleri işitmediğini.Düşlerinde duyardı sadece sesleri.Bir sırrı saklıyordu o.Duymuyordu konuşuyordu.Düşle gerçek arasında bir yerde uykuya daldı ,duymadığın vapurun sesiyle.İrkildi birden, önüne düşen ,esmer çingenenin uzattığı karanfilden.

Mutlu olmanın gününü aradı gün boyu .Anladı ki sonunda arayışlar kaybolma başlangıcıdır.Güzel arayışlarda kaybolmak ta bir nevi kendini bulmaktır.Aradığı şey kendiydi.Oysa o kaçmayla bulacağını sanıyordu kendini.Yine anladı ki kendisinden kaçamazdı...Mutlu olmanın günü yeri ve zamanı kendine bağlıydı.

